

György Attila
NAGY UTAZÁS

Utazni jó. Bármerre. Dante óta tudjuk, a Pokol is utazás, a Led Zeppelin óta, hogy a Mennyországba is vezet egy lépcső. Na meg az AC/DC, a pokol sugárútján. Ezek olyan szépen hangznak. Végül is minden utazás, az egész élet az, a sztoikusok óta tudjuk, a taoisták szerint is csak az Út van, a buddhisták szerint ösvények vannak, hát ebbe nem érdemes belemenni.

Sokat és sokfelé utazik az ember. Néha úgy is, hogy ki sem mozdul a komfortzónájából. Vagy elmehet Ausztráliába, Kongóba, Kazahsztánba: otthon van, amíg van, ami az otthont jelenti. A szeretet, a társ, a pár, a barát, a világgép.

A Nagy Utazás, ami rendszerint legutolsó, máshová vezet. Nem tudjuk hová. Valahová. Máshová.

Például ott ül az ember csütörtök délután, otthon, dekadens módon filmet néz, pohár sör, elkészíti a tarhonyás pörköltet, bevesz egy fájdalomcsillapítót, mert gyarló az emberi test, és fáj a válla. Valószínűleg túlvállalta magát, mert ilyen szép ez a nyelv, maga a diagnózis.

Aztán, minden előkészület nélkül, csak semmi útlevel, figyelmeztetés, beléptetés, elkezdődik a Nagy Utazás. Oda, amiről semmit nem tudunk.

Fekszik az ember a hideg padlócsempén, rázza a hideg, képtelen megfordulni, mint egy partra vetett hal, rázkódik, kétségbeesett feleség, hát, kezdődik a Nagy Út.

...és egyszer csak tele a ház egyenruhás sürgősségekkel, hordágy, mentő. Fölötted a neonok suhannak, filmekben láttam ilyet.

„Fölötted az Ég, alattad a Föld, Te vagy a létra.” Ilyen dolgok jutnak eszébe ilyenkor az embernek, és tudja, nem akar utazni, de Úton van.

Pár perc múlva ott fekszik az utazó, körülbelül mint a Matrix egy rossz variánsában, gyakorlatilag minden egyes vénájába csatlakoztatva van valami, ami vagy csepeg, vagy pittyog, közben rázza a hideg, és eszébe jut, a Nagy Utazás mindig hidegségérzettel kezdődik.

Fázik.

Kedves, jó emberek körülötte, rutinos életmentők, mentik azt a maradék utazás előtti életet, közben vicceket mondanak egymáshoz, és a házaseletük is szóba kerül.

És fekszik az Utazó, tényleg utazik már valamerre, bár az ápolók minden vészféket behúztak, és az Utazó ilyenkor gondolkodni kezd (azt még tud), és nem a családra gondol, nem a szeretettekre, nem a barátokra, nem az elvégzett és el nem végzett munkára, nem a feladatra, nem a végállomásra. Seneca és Marcus Aurelius jár az eszében, a „Vigasztalások” és az „Elmélkedések”, a sztoikusok, és a biztos tudat, hogy megérkezik.

De nem most.

Innen már érzi az ember, talán meg is lehet szakítani ezt az Utazást. Lesz még rá idő.

Sehonnan nem késünk el.

Szerető kéz fogja kezem, gondos kéz cseréli az infúziót.

- *Nem bírja ki* - mondja egy hang mellettem.

- *Dehogynem* - mondom én, magam is meglepődtem a hangomon.

És aztán csend, és egyszer csak felébredek, az Utazás előtti állapotban. Óvatos, gyakorlott kezek hordágyba tesznek, és pár óra múlva felébredek: de hát nem is utaztam sehová.

Pár óra múlva már óvatosan, de már majdnem otthonkész állapotban, utazásról szó sem lehet, már a kórház előtt cigarettáztam.

Aztán két nap múlva: feleség, barátok, sósvizes dézsa, körömpörkölt, szeretet, törődés, féltés: eszembe ne jusson még egyszer Útnak indulni.

Hát nem is.

Köszönet az elhalasztott utazásért mindenkinek. Senecának, Marcus Aureliusnak, a Páromnak, a barátoknak, akikért érdemes volt visszafordulni a Nagy Útról.

Most iszom egy pohár sört. Nyugi van. Az Utazás meghatározatlan időre elmarad.

Néha jó azért a készülődés. Ha tudod, hazatérsz, és van akihez, akikhez.

Egészségünkre!